

Üks teise järrel said nad tšetundmist. Kõrtsmik, enne laowal
effitaja kurja pole, olli niilid nihamma tullisele ja wagguraks
saatjaks hea pole sanud. Wina müma asemel olli ta nu
laubapodi asjutand. Sallul olli temmal palju teutajaid ja
pillajaid, agga ta ei jätnud palwet eaga walwamist ja peagi
läks ta asji nõnda, kui Josefist seisab illespandud: „Mis
ta teggi, sedda lastis Josefand hästi torda müma.“ Kauba
ostjad — lähhidalt ja laugel — siggisid päaw päwalt juce,
sest et kaup ning kaupmees selged ja mõöt hea olli.

Kord piddas ta omma ellumütmise mälestuspäwa.
Täie laua ümber istusid ksil temma endised tuttawad, kes
niilid ta ksil armsamad sõbrad ollid ja Kasit istus omma
Annaga sillemal laua otjas pererahwa kõrwas ja nende
lapsed al otjas laua ümber. Wõraste löbbus kõnne ning
lahle näggu ollid tuumistajad sest heast ellu-loost ja süddame
rahhus, mis nüüd iggakle ommas majas ja süddames tun-
dis ollewad. Kõige rõõmsam teistest olli perremees isji.
Temma ollemine olli illesildse nuss ja armastuse wäärt,
nõnda et iggakihhe südda ta pole hoidis.

Wõppetusele olgu weel böidud: Üns kaupmees annetas
ning armastas omma naest, kes allanduse ja usujulgusega
tedda olli meleparrandamise pole juhhatanud; ta kandis tedda
otsege lätte peal, kust ta sõbradli wagga ellu tähte said.

Kui ta tisdleriga loos olli ja tulli ette et omma naesti
piddid kiitma, siis olli neil ikka Salomoni sõnnad suns:
„Kes wagga wahwa naese leiab, se on palju ennam sanud
kui kallid pärlid!“ —